

ΒΟΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τρικοστόν καὶ πρῶτον ἀπάριθμοιν τες χρόνον
ἀδρεδομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Ιλικρήνων.

Ἐπὸν χριζει κι ἐνιακός δεκαέξη
κωνέας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξῃ.

Γράμματα καὶ συνδρομαι—ἄπ' εὐθείας πρόδεσμε.

Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δε τὸ φράγκα είναι μόνο.

Γιά τά ξένα δυος μέρη—δέκι φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εἰμούσουν τσελεπῆ
ὅτι παλούμεν σώματα «Ροϊμπού» δνελλιτῆ
με τὴν δινέλιογον τιμὴν, κι δύοις ἀπ' ἔτοι δέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείσεν τέλη.

Ἐνάτε Ιουλίου,
θερμότης ἡλίου.

Χριζα κι ἐνενήντα καὶ τρακόσα,
λὲν πῶς θὰ μᾶς δύσουνε καὶ γρόσα.

Φασουλής καὶ Περικλέτος,
οὐ καθένας νέτος σκέτος.

Ποσ τάρα ξεφαντώματα
ὑπὸ πυκνὰ φυλλώματα
κι Αμαρυλλίθων ζσματα;

A

Φ.—Βλέπεις αὐτὰ τὰ μέρη;

Π.— Τὰ βλέπω, φουκαρᾶ.

Φ.— Εδώ μοι λένε δάσος πάντας ήταν μιά φορά.

Τὸ πάν σκιά καὶ χίμαιρα,
κι ἄκοσω μόνον σήμερα
θηρίων οὐρλιάζματα.

Μή χάσκης κι ἀπορής...
ἔδθη ποῦ λές χλωρίς
ἔδλασταν πλουσία.

Γιὰ κόπταξε τί φρίκη!...
καήκαν καὶ λόκοι
σὲ τοῦτα τὰ ρημάδια.

Πλὴν ηλθε τρομερὸς
δ δαιμῶν τοῦ πυρός
κι ἐγίγνηκε θυσία.

Καήκαν πταλούδες,
καήκαν δλεπούδες,
καὶ χεροὶ καὶ ζαρκάδια.

Βλέπεις αὐτὰ τὰ μέρη;

Τὰ βλέπω, χασομέρη,

Φ.— Ήσαν μιά μέρα δάσος εἰς δὴ τὴν ἐντέλεια,
τὸ λέγανε Τατόι, τὸ λέγανε Δεκέλεια.

Μὰ τώρα, Περικλέτος, θεβαίνως θὰ δακρύσῃς...

δὲν έμεινε κλαρί...

ποῦ σήμερα βλαστήσεις,
καὶ ποῦ Νυμφῶν χοροί;

Ποσ τάρα χρυσαλλίς
ἀπάνω σὲ λουλούδι;
ποσ τώρ "Αμαρυλλίς
μὲλιγχρό τραγούδι;

Ἐκάρηκαν κι ἐκείνας, δὲν φαίνεται καμμιά
σ' αὐτήν τὴν ἐρημαδά.

Δὲν φαίνεται καμμία,
ρηγλάδι πέρα πέρα,
ἄμερτος ἐρημία,
καταστροφή καὶ ξέρα.

Οδυνηρῶς ἀλγῶν
νὰ καίωνται τῆς εἰδικ
ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν
μαζὶ μὲ τὴν χλωρίδα.

Μὲ βουρκωμένα μάτια
στρέψω νὰ δει Παλάτια,
ποσ ξιγκαστικά θάνατα πατινάδες,
μέσα στῆς πρασινάδες.

Ἐδῶ Βασιλοπόδαίς
σε γρόνια περασμένα
ἐπλεκαν μὲν μυρτούλαις
στεφάνια ζηλευμμένα.

Ἐδῶ μικραῖς πηγεῦσαν
μ' ὀλόχρυσα μαλλιά,
καὶ γλυκοτραγουδοῦσαν
μὲν λιγερή λαλιά
τὴν πράσινη φωλιά
τοῦ τότε Βασιλῆα.

Χαριτωμέναις κόραις
ἔμπρός μου λευκοφόρας
ώσαν σκιαίς περνάντε...
τι θέλουνε; ποιαῖς νάναι;

Τώρα τῆς ἀντικρόῦ,
θαρρῶ πᾶς τῆς γνωρίζω,
καὶ γνωριμῆ φωνῇ
βαθεῖα μὲν συγκινεῖ.

Θυμοῦμαι πᾶς τῆς εἰδα
σ' ἔκεινην τὴν χλωρίδα
νὰ παιζούν κατὰ μόνας.

Κι' ἐτρεχαίν κοπελούδες
νὰ πτάνουν πεταλούδες
σε ζηλευτούς λειμῶνας.

Μὲ πόνον θρηγνόδω...
βλέπεις αὐτήν; ἐδῶ
τὴν δχούνε θαυμάσια.

Κι' ἐκλαψε κόσμου ρήμα
ἐκείνην, ὅποι μνῆμα
'εργήκε σε μέρη ξένα.

B'

Πυρὸς τὸ πᾶν λυμαίνεται,
πυρὰ λυσοφ καὶ μαίνεται,
καὶ δαιμόνες κοκκινωποὶ
'στὸν χώρον τὸν ἀνθοσκεπῆ,
σὲ τοῦτο τὸ κρησφύγετον μᾶς πρασίνης πλάσεως
νομίζεις πᾶς ἀπέλυσαν τὰς φλέγας τῆς κολάσεως.

Ποῦ τῆς πρασινάδας τάπης;
κάθ' ἐνθύμησις ἀγάπης,
κάθ' ἐνθύμησις στοργῆς.

Ἐμεινε καπνὸς καὶ στάκη
μὲς' οὐδὲν τὸν καταρράκτη
μᾶς πυριφλεγοῦς δργῆς.

Τί κακὸ καὶ τοῦτο πάλι
μὲς' στοῦ κόσμου τὴν μεγάλη
κι' ἀτελείωτη φωτιά.

Μὲ πολλοὺς μαζί καὶ χωρία
μὲς' στὴν πλάσι τὴν πανόρρηα
ρίχνω σπαραγμοῦ ματιά.

Κύτταξε, συνάδελφε μου,
γύρω κάμινος πολέμου
καὶ πυρὰ παντοῦ τῆς γῆς.

Θέα καιομένου κόσμου,
κι' ἔξορκίζω μοναχός μου
δαιμόνας πυριφλεγεῖς.

Βλέπω στάκη γῆς στακτιᾶς
καὶ θρηνῷ παθήματα,
καὶ τῆς φοβερῆς φωτιᾶς
τὰ μοιραῖα θύματα.

Δὲν ἔμειναν φυλλώματα, δὲν ἔμειναν κλωνάρια,
φωτιὰ νὰ φάγῃ τὴν φωτιά, πούκαψε παλληκάρια,
κι' ἐπάγκαν καρδιάς γι' ἀντά
κι' ἀκούς λυγμούς καὶ βογγητά.

Ἐπάνη κόσμος ραδινός...
ἐδῶ κι' ὁ τάφος ὁ κλεινός
τοῦ πρώην Βασιλέως.

‘Οποῦ’ στὸ τέλος εὐτυχῆς
εἰδε μεγάλης ἐποχῆς
τὴν δέξαιν καὶ τὸ κλέος.

Αὐτὴν τὴν Ἑγρανθείσαν γῆν δ Βασιλῆς ἀκείνος
χάρμα ματιῶν τὴν ἔκανε κι' ‘Ἡλίσια μακάρων,
ἐδῶ μεγάλωσε κι' δ' γυιδές, δ Ρήγας Κονοτανάνος,
ποῦ τόσας νίκας ἔδρεψε λαμπράς κατά βαρύστερα.

‘Ισως ἑρέμβασε κι' δ' Στρατηλάτης
ὑπὸ τὸ φύλλωμα πυκνῆς ἀλάτης
νέων τροπαίων νέους καιρούς.

‘Ισως καὶ μάχης νάκουσε κρότον
καὶ τῶν μαρτύρων τῶν ἀλυτρώτων
πόθους μεγάλους καὶ φλογερούς.

‘Ισως καὶ δναρ, καὶ δπτασιαν,
ἐνυπνιάσθη κόσμου θυσιαν,
ἐνυπνιάσθη κόσμον ρεγχ.

‘Ισως τὸν ἔύπνησαν καὶ πάλι θρηνοι,
παιδίνες, θεορία, πλάσις πυρίνη,
κι' ἐτρεξε μέσα στὴν πυρκαγιά.

Γ'.

Φ.—

Κι' ἀν δαιμονες ἐρυθρωποι
ἴκαφαι τὴν χλωρίδα,
δρμας αὐτὸ μη σε λυπη
κι' έχε χρηστην ἀπίδα.

Μή στέκης τόσον κατηφής,
κι' ἀν μὲ πυράν καταστροφῆς
εἰδες τὸ δάσος νὰ χαλφ
και νὰ γενῇ γτιέναι,
δ Βασιλῆς νάναι καλά
κι' αὐτὸς τὸ ξαναφειάναι.

Μέσα στὴν φρίκην τοῦ πυρὸς
πίνω στοῦ Ρήγα τὴν ὑγεῖα,
κι' εὐχαριστῶ τὴν Παναγία,
ποι βγῆκε σφος και γερὸς
μέσοπο τέτοια πυρκαγιά.

Τρέχω στὸ πῦρ δλασταχῶς
και φιθυρίζω μοναχός:

Κι' ἀν τὸ Τατόπ' οἴκηκε, μά καποια μέρα πάλι
βεβαίως ἐκ τῆς τέφρας του σὰν φοίνιξ θ' ἀναθάλη.

Ίσως σε πράσινο κλαδί
πουλάκι ξανακελαΐδη
ἄρματα δοξασμένα.

Κι' ἀγάδουν μοναχά φωτιάτες,
ὅποι φωτίζουνε νυχτεῖς
και μάτια σκότισμένα.

(Εἶπεν αὐτά, κι' ἐμβρόνητος τὰ πέριξ θεωρεῖ,
κι' αἴρηντης δραματίζεται κι' αὐτά παρ αληρεῖ).

•••••
• Οπτασία
θαυμασία.

Μὲ τὴν θερμήν μου φύσιν
φαντάζομαι τὴν κτίσιν
φρικτῆς πυρᾶς κοιλάδα.

Φωτιά στὴν οίκουμένη,
και βλέπω φλεγμένην
τὴν φλέγουσαν Ελλάδα.

Κι' ἀδελφωμένα κόμματα
κι' ἀδελφωμένα στόματα,
ὅποι καθεὶς τὰ ξέρει.

Τὰ βλέπω μπρὸς νὰ πολεμοῦν
και λυσσασμένα νὰ χυμοῦν
νὰ φάνε τὸν Λευτέρη.

Βλέπω Σωτήρας περισσούς,
βαστεῦν στὸ χέρι τῶν πυρούς,
και προσπαθούν μὲ φάκα,
και μὲ διάφορα πυρά
και τάρα τούτη τὴ φορά
νὰ κάψουν τὸν Βράκα.

Νάτους!... λόσσαξαν και πάλι,
τρέχουν ἐμπρησταὶ μεγάλοι
μὲ λεφούδοια νγυσικά.

Τὸ χαβά τους δὲν ἀλλάζουν
και φρενήσεις ἀλλάζουν:
κάφετε τὸν τὸν Βρακά.

Τοῦτος μᾶς βαρεῖ μυτιάς,
σε κακά κακά στιβάζει,
κι' έπου βλέπετε φωτιάς
τοῦτος δ Βρακᾶς τῆς βάζει.

Τοῦτος ἔκαψε καμμάνους
μέσα στῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα,
κι' έχει πάσι εξεραίλα
σε Σωτήρας θνημένους.

Κάφετε τὸν βρὲ παιδιά,
μὲ πυρούς και μὲ δαζά,
ὅπως ἔκαψε τὸν παλιγχε φιλοπατρία
κι' ἔνα κι' ἄλλον Σωτήρακη,
ὅποι τούγινε μαράκι
τὸν Ρωμηὸν γε σωτηρία.

Μοναχὰ γὰρ τούτη σκούπουν οι Σωτήρες οι χρυσοί,
ὅποι πάνε χέρι χέρι,
κι' ἀνυφόνονται πυροί
γιατὸν κάψουν τὸν Λευτέρη.

Βλέπω φλόγες ἀπ' ἔδω,
βλέπω φλόγες ἀπ' ἔκει,
και σαλτάρω και πηδῶ
και μὲ πλάνουν πανικού.

Μὰ προδάλλει μέσ' στὴ μέση
κι' ἔνας ἀλλος μὲ τὸ φέοι,
ποῦ κτυπᾷ τὸν δλετήρας
και περιφῆμος Σωτήρας
κι' Εθνικόφρων λέγεται,
κι' δοσένα φλέγεται.

Κι' ἔνη δάση πυρπολοῦνται και Κινέται και Τατόρη,
πέραν φόκο σὰν κλαδί¹
και σὰν ζωκα και δαδί,
και φωνάζει τέτοια λόγια.

